

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/121/2020
Identifikačné číslo spisu:	4416206383
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4416206383.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. O., bývajúcej v G. J., O. XX, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, Ernestova bašta 2, proti žalovanému E. Y., bývajúcemu v G. J., T. Vánsovej XX, zastúpenému JUDr. Gergelym Pšenákom, advokátom so sídlom v Nových Zámkoch, M. R. Štefánika 30, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 18C/154/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. novembra 2019 sp. zn. 12Co/238/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. mája 2018 č. k. 18C/154/2016-285 určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) patria nehnuteľnosti a hnutelné veci špecifikované v prvom výroku rozsudku, vo zvyšnej časti návrh na určenie vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zamietol (druhý výrok) a toto vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal všetky veci uvedené v prvom výroku rozsudku (tretí výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom úplného vypořádania BSM sumu 23 450,45 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (štvrtý výrok). Obom sporovým stranám uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Nové Zámky súdny poplatok za vypořádanie BSM vo výške 837,32 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (piaty a šiesty výrok) a žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (siedmy výrok).

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. b), § 7 ods. 8, položkou 6 písm. b) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, § 185 ods. 1 a § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolania oboch sporových strán rozsudkom z 19. novembra 2019 sp. zn. 12Co/238/2018 potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; žalobkyni priznal voči žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobkyňa v odvolaní namietala len výrok o trovách konania. Žalovaný odvolaním napadol aj rozhodnutie vo veci samej, pretože nesúhlasil so sumou, na vyplatenie ktorej bol zaviazaný.

2.2. S námietkou žalovaného o nesprávnosti nepojatia jeho finančných prostriedkov do vyporiadania BSM sa odvolací súd vysporiadal tak, že sa v tomto ohľade stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, pretože v spise sa skutočne žiadny z dôkazov dodatočne predložených až v odvolacom konaní nenachádza, čo svedčí o tom, že žalovaný tieto dôkazy v prvoinštančnom konaní nedoložil. Na dôkazy predložené až v odvolacom konaní odvolací súd nemohol prihliadať, pretože žalovaný ich neuplatnil včas, t. j. v konaní pred súdom prvej inštancie, kde ich mal a mohol uplatniť. Odvolací súd tento odvolací dôvod posúdil ako neprípustnú novotu v odvolacom konaní (§ 366 písm. d/ CSP), ktorú nemohol akceptovať. Zo žiadneho listinného dôkazu nachádzajúceho sa v spise nevyplýva, že by žalovaný pred uzatvorením manželstva disponoval celkovou sumou 510 000 Sk a jediným dokladom, ktorý svedčí o platbe sumy 510 000 Sk za prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu príjemcovi V. U., je príjmový doklad zo dňa 23. mája 2003. Okrem tohto príjmového pokladničného dokladu žiadna zmluva týkajúca sa prevodu členských práv a povinností k družstevnému bytu medzi ním a žalovaným sa v spise nenachádza. Preukázané je len uzatvorenie zmluvy o prevode družstevného bytu zo dňa 3. októbra 2003 a nájomnej zmluvy zo dňa 23. mája 2003. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nebolo jednoznačne preukázané, že žalovaný mal tieto prostriedky vo výlučnom vlastníctve a že ich použil na zaobstaranie bytu.

2.3. V konaní nebolo preukázané ani tvrdenie žalovaného, že jeho rodinné príslušníčky - matka a sestra - mu poskytli finančné prostriedky, z ktorých on uhradil bližšie nešpecifikované dlhy, vzniknuté za trvania manželstva. Žalovaný nepreukázal žiadnymi listinnými dôkazmi, aké dlhy a kedy mali počas manželstva vzniknúť, aký bol ich zostatok a akú sumu mal z požičaných peňazí uhradiť.

2.4. Na pojednávanie, ktoré sa malo konať 16. marca 2018, súd uložil žalovanému povinnosť zabezpečiť prítomnosť ním navrhnutých svedkov (matky, sestry a Dušana Oršulíka). Pojednávanie sa však neuskutočnilo pre neúčasť žalovaného a jeho právneho zástupcu. V ďalšom predvolaní na pojednávanie vytyčené na 4. mája 2018 opätovne súd žalovaného vyzval, aby zabezpečil prítomnosť ním navrhnutých svedkov a zároveň uviedol, že v prípade jeho neúčasti rozhodne spor v jeho neprítomnosti. Na pojednávanie však žalovaný zabezpečil len prítomnosť svedka U.; prítomnosť matky a sestry nezabezpečil a ani neuviedol, aký bol dôvod ich neúčasti; navyše nepožiadala, aby svedkyne predvolal súd (§ 197 ods. 2 CSP). Pokiaľ žalovaný nezabezpečil prítomnosť svedkov, ktorých navrhol vypočuť a trval na ich vypočutí na ďalšom pojednávaní, ktoré by súd kvôli tomu musel nariadiť, nebolo možné prisvedčiť názoru žalovaného, že súd nepostupoval v zmysle zákona. Súd prvej inštancie návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov na pojednávaní dňa 4. mája 2018 uznesením zamietol, pretože bolo na žalovanom, aby prítomnosť svedkov na pojednávaní zabezpečil, a ak sa tak nestalo, bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti konania nariaďovať kvôli tomuto dokazovaniu ďalšie pojednávanie.

2.5. Odvolací súd z uvedených dôvodov posúdil odvolanie žalovaného ako neopodstatnené, pričom ustálil, že súd prvej inštancie prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. S ohľadom na obsah odôvodnenia rozsudku a v nadväznosti na odvolacie dôvody žalovaného odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a dáva odpoveď na všetky podstatné námietky žalovaného opísané v odvolaní.

2.6. Vo výroku o trovách konania odvolací súd považoval odvolanie žalobkyne za dôvodné, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyňa sa pred podaním žaloby pokúšala so žalovaným dohodnúť o vyporiadaní BSM. Žalovaný však bol ochotný titulom vyporiadania BSM vyplatiť jej len sumu 10 500 eur, ktorú žalobkyňa považovala za neadekvátnu vzhľadom na masu, ktorá tvorila ich BSM s prihliadnutím na to, čo zostalo žalovanému. Žalovaný teda svojou neochotou vyplatiť žalobkyni vyššiu sumu titulom vyporiadania BSM spôsobil, že žalobkyňa bola nútená podať žalobu na súd. Po vykonaní

dokazovania súd prvej inštancie prijal záver, že žalobkyni patrí nárok na vyplatenie sumy 23 450,45 eura. Keďže suma, ktorú má žalovaný titulom vyporiadania BSM žalobkyni vyplatiť, prevyšuje viac ako dvojnásobne sumu ním navrhovanú pred podaním žaloby (10 500 eur), odvolací súd musel konštatovať, že to bol práve žalovaný, ktorý svojím postojom k vyporiadaniu BSM zapríčinil toto konanie, ktorému sa dalo predísť, keby ním ponúkaná suma za vyporiadanie BSM bola reálnejšia a zohľadňovala by všeobecnú hodnotu BSM. Žalobkyňa podanou žalobou dosiahla úspech, pretože súd jej vyhovel a suma, ktorá jej bola titulom vyporiadania priznaná, viac ako dvojnásobne prevyšuje sumu navrhovanú žalovaným. Preto odvolací súd žalobkyňou napadnutý výrok o trovách konania podľa § 388 a § 255 ods. 1 CSP zmenil tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

2.7. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej patrí v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) tým, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyň matky a sestry žalovaného ako aj s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú v nesprávnom právnom posúdení pre nezaradenie do masy BSM pohľadávky žalovaného, ktorú mal mať voči svojej matke a sestre titulom pôžičky a sumy 510 000 Sk, ktorú žalovaný vniesol do BSM a ktorá mala byť do masy BSM započítaná ako výdavok súvisiaci s prevodom členských práv k bytu.

3.1. Naplnenie predmetných dovolacích dôvodov vidí žalovaný v nesprávnom vykonaní dokazovania a hodnotení dôkazov. Súdom nižších stupňov vytýka, že sa nestotožnil s jeho tvrdením, že pred uzavretím manželstva mal sumu 510 000 Sk vo svojom výlučnom vlastníctve, ktorú vniesol do manželstva a ktorú zaplatil svedkovi U. ako „kompenzáciu“ za nájom družstevného bytu. Svedok V. U. na pojednávaní jednoznačne potvrdil, že medzi ním a žalovaným bola uzatvorená kúpna zmluva, ktorou žalovaný nadobudol členské práva k družstevnému bytu, za čo svedok prijal od žalovaného sumu 510 000 Sk. Žalovaný uviedol, že „ako prílohy k podanej žalobe predložil súdu aj pôvod finančných prostriedkov, ktoré zároveň uviedol vo vyjadrení avšak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd mali za to, že žalovaný tieto dôkazy nepredložil. Takýmto spôsobom opätovne bolo odňaté žalovanému Ústavou SR garantované právo na spravodlivý súdny proces.“

3.2. Žalovaný tvrdí, že relevantné listinné dôkazy vo veci predložil súčasne s vyjadrením k žalobe. V priebehu konania bola podľa neho táto skutočnosť viackrát zdôraznená a od začiatku známa žalobkyni, ktorá ju nerozporovala. Zo strany žalobkyne neboli predložené žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali, že by disponovala takouto čiastkou. V tomto smere poukázal žalovaný na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Keďže súd prvej inštancie ani odvolací súd sa k tejto námietke nevyjadrili, žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie za zmätočné. Zároveň má za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočností v súvislosti s nadobudnutím členských práv k družstevnému bytu.

3.3. Podľa názoru žalovaného súdy nižších inštancií vec nesprávne právne posúdili, dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a nevykonali navrhnuté dôkazy, čo spôsobilo, že ich rozhodnutia sú nesprávne. Je presvedčený, že čiastky, ktoré mu rodinní príslušníci poskytli na úhradu dlhov, patria do BSM a do manželstva vstúpil s finančnou čiastkou predstavujúcou spolu 510 000 Sk. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že ho považuje za nedôvodné; rozhodnutia súdov reflektujú vykonané dokazovanie. Ako uviedla vo svojom vyjadrení z 24. augusta 2018 a ktorá skutočnosť korešponduje aj s argumentáciou súdov nižších stupňov, listinné dôkazy, na ktoré sa

žalovaný v priebehu konania odvolával, nie sú súčasťou súdneho spisu.

4.1. Poukázala na skutočnosť, že k tvrdeniu žalovaného o nespornosti dokladov o údajných pôžičkách sa v priebehu konania vyjadrila ako o účelovom, keďže tieto doklady jej neboli predložené ani v rámci mimosúdnych rokovaní pred iniciovaním súdneho konania, kedy od žalovaného žiadala predložiť a vyčísliť výšku pohľadávok, čo odmietol.

4.2. K návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom jeho matky a sestry v konaní pred súdom prvej inštancie je žalobkyňa toho názoru, že súd opakovanými výzvami adresovanými žalovanému v súvislosti so zabezpečením účasti svedkýň na nariadených pojednávaniach neporušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie ani na spravodlivé súdne rozhodnutie. Žalovaný napriek tomu, že trval na výsluchu týchto svedkýň, ich účasť na pojednávaniach nezabezpečil a po vzhliadnutí priebehu sporu navrhol doplniť dokazovanie o výsluch týchto svedkýň v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Žalovaný mal možnosť zabezpečiť účasť svedkýň na dvoch pojednávaniach, rovnako mal možnosť požiadať súd o ich predvolanie, no neurobil tak. Žalobkyňa poukázala tiež na dôveryhodnosť prípadných výpovedí týchto svedkýň z dôvodu ich blízkych príbuzenských vzťahov so žalovaným.

4.3. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď svedka U., túto je potrebné vyhodnotiť ako nedôveryhodnú s poukazom na jeho vyjadrenie, že si s odstupom času na relevantné súvislosti nespomína. Pochybnosti o jeho dôveryhodnosti vyvoláva aj fakt, že pred začatím pojednávania bol zo strany žalovaného inštruovaný o tom, ako má na pojednávaní vypovedať. Z predloženej nájomnej zmluvy z 23. mája 2003 ako aj zo zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu z 3. októbra 2003 vyplýva, že v prípade uzatvorenia týchto zmlúv nebola stranám stanovená žiadna povinnosť vyplatiť svedkovi V. U. alebo niekomu inému alebo Novozámockému bytovému družstvu sumu vo výške 510 000 Sk. Žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keďže v spore nepredložil žiadnu relevantnú dohodu alebo zmluvu o úhrade kompenzácie, resp. finančnej náhrady za prevod členských práv k bytu, uzatvorenú medzi V. U. a sporovými stranami.

4.4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. K návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia uviedla, že v súčasnosti preň neexistujú dôvody, keďže na návrh žalovaného bola exekúcia odložená.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, z a ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 4Cdo/209/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

13. V danom prípade žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozhodnutia súvisiace predovšetkým s procesom vykonávaného dokazovania. Postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že súdy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili a tak dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené s o zákazom svojvoľného postupu a s o zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalovaného) na spravodlivý proces.

16. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj dovolacia námietka žalovaného týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich

vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

17. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 12 ostatná veta). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom skutočnosti, že žalovaný nepreukázal, že mal peňažné prostriedky v sume 510 000 Sk vo svojom výlučnom vlastníctve pred uzavretím manželstva a že ich použil na zaobstaranie bytu, ktorý patrí do BSM; v konaní nebolo preukázané ani tvrdenie žalovaného, že jeho matka a sestra mu poskytli finančné prostriedky, z ktorých on uhradil bližšie nešpecifikované dlhy, vzniknuté za trvania manželstva.

17.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie žalovaným navrhnuté dôkazy (porov. bod 16 rozsudku odvolacieho súdu).

18. Pokiaľ ide o dovolateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nepovažuje za dôvodné. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska s a konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne a j v súčasnosti (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 6Cdo/37/2017, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

19. Podľa názoru najvyššieho súdu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie

právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa p o obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

20. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namieta existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.